

МІЖ ДВОХ СВІТІВ: ПЕРЕДІСТОРІЯ

Основною причиною, таким собі поштовхом до зародження авантюри, що врешті-решт привела мене на протилежний бік Земної кулі — аж на острів Пасхи, можна вважати одруження Еда. Чи то пак навіть не саме одруження, а той факт, що Ед сповістив мене про нього за якихось п'ять місяців до церемонії, фактично не лишивши мені часу підготуватися. Перші два місяці я все ще сподівався, що мого друга попустить і він передумає. Втім, Ед, як з'ясувалося, був налаштований серйозно, оскільки не просто запросив мене на весілля, а попросив бути його старшим дружбою. На жаль, Ед навіть не підозрював тоді, що вранці наступного дня після гуляння мені доведеться поспіхом вилітати до Стокгольма. Слід також урахувати, що напередодні мені вирвали кутній зуб, завдяки чому моя права щока скидалася на німецький дирижабль, готовий до зльоту. Й узагалі: тієї осені життя смаком нагадувало скислий компот, через що я надумав покинути аспірантуру у Швеції, бо вона мені вже у печінках сиділа. Тож ви розумієте: в день весілля свого друга я був повністю деморалізованим. А потім ще Ян, отой чувак, який за вісім з половиною місяців попреться за мною на край світу та зажене наш джип у дюни дорогою до Сантьяго, написав мені про зорі над островом Пасхи, і я подумав... Стоп! Бачу, ви вже заплуталися. Гаразд, давайте тоді про все по черзі.

.....

Насправді першим дзвіночком, що сповістив про майбутню велику подорож, став один маловідомий епізод з мого дитинства, якому спочатку ніхто (і я також) не надав жодного значення, через що частину нижчевикладених подій записано зі спогадів Еда.

Отож, літо 1992-го (а, може, 1993-го, я ще малим був, не пам'ятаю), Рівне, Україна.

У дитинстві я був незвичайною дитиною. Не вундеркіндом і не надзвичайною, а просто незвичайною. У той час, пригадую, всі інші дітлахи, мої ровесники, мріяли про професії водіїв бензовозів або пожежників. Рідше — лікарів чи артистів. Я ж про таке ніколи не мріяв, бо, кажу ж, був незвичайною дитиною і знав, що, коли виросту, не буду ні пожежником, ні водієм, ні лікарем, ні пілотом, ні якою іншою мацапурою. Я знав, що подорожуватиму. Саме у цьому й полягала моя незвичайність.

Я довідався про це одного липневого ранку, коли зненацька відчув усіма фібрами своєї юної, але вже неспокоїної душі, що в мені живе безмежний потяг до мандрів. Певна річ, причиною того стало чергове пригодницьке читво, яке надібав у великій батьківській бібліотеці. Книга була старою й потертою та розповідала про славетного норвезького полярника Фрїтьофа Нансена. До самого полюса Нансен не дійшов, зате підібрався до нього ближче за всіх попередників, разом довівши, що завдяки витримці, вірі у свої сили та самоорганізації людина може вижити навіть у найскрутніших умовах. Книга мала назву: «Що з тебе виросте, Фрїтьофе?», а тому подобалася мені ще більше.

Після її прочитання настала «полярна» ера мого дитинства. Одну за одною я відкопував історії про відчайдушні мандрівки Роберта Пірі¹, Умберто Нобіле², Роберта Скотта³, Фредерика Йогансена⁴ та Руаля Амундсена⁵. Дізнавшись про підкорення крайніх точок

- 1 Роберт Пірі (1856–1920) — американський дослідник півночі, 1909 року першим досяг Північного полюса.
- 2 Умберто Нобіле (1885–1978) — італійський конструктор, будівник дирижаблів, дослідник Арктики. Організатор і керівник полярної експедиції (1928), яка мала на меті досягти Північного полюса на дирижаблі «Італія». На зворотному шляху дирижабль, який вкрило льодом, розбився.
- 3 Роберт Скотт (1868–1912) — англійський дослідник Антарктики. Досягнув Південного полюса на місяць пізніше за норвежця Руаля Амундсена. Загинув, повертаючись із Полюса.
- 4 Фредерик Йогансен (1867–1913) — норвезький полярний дослідник, учасник рекордної високоширотної експедиції Нансена.
- 5 Руаль Амундсен (1872–1928) — норвезький мандрівник і полярний дослідник, перша людина, яка досягла Південного полюса (14 грудня 1911 року), перший, хто здійснив перехід Північно-східним (уздовж берегів Сибіру) та Північно-західним морськими проходами (протоками Канадського архіпелагу). 1928-го під час пошуків на гідролітаку «Латам» експедиції Умберто Нобіле Амундсен зник безвісти в Баренцовому морі.

планети, я бідкався, що народився на півтора століття пізніше, ніж було потрібно. Я не міг змиритися, що обидва полюси — і Північний, і Південний — уже підкорено, тому я не зможу поплисти й підкорити їх сам, як це зробили Руаль Амундсен і Роберт Пірі. Ще донедавна яскраві барви навколишнього світу зблякли, а життя, здавалося, навіки вічні втратило сенс. Аби хоч якось пом'якшити гіркоту від того пекельного розчарування, я взявся майструвати з картону та дерева модель корабля «Фрам», на якому Нансен вирушав на підкорення Північного льодовитого океану.

За два тижні гордий «Фрам» із піднятими на картонних щоглах паперовими вітрилами стояв у мене на столі. Замість матросів на палубі та реях вітрильника я розставив маленьких коричневих ковбоїв, після чого ми з Едом, який тоді жив по сусідству, кілька разів на день «плавали» з моєї кімнати на кухню, долаючи страхітливі «крижані» затори в коридорі. Саме під час одного такого плавання мене осяйнуло.

— Знаєш що? — тихенько спитав я свого друзяку.

— Що? — неуважно перепитав Ед.

Для сміливості я набрав у груди якнайбільше повітря та заявив:

— Я, коли виросту, подорожуватиму.

Ед від здивування й захоплення аж рота роззявив:

— Ух ти!

За кілька хвилин прийшла тьотя Ніна, Едова мама, та потягла свого «полярника» обідати. Дорогою Ед не стримався і таємничим голосом прошепотів:

— Ма, а хочеш я тобі розкажу, що мені сьогодні Макс сказав?

— Звісно.

— Він сказав... сказав... — маленький Едик хвилювався, не свідомо відчуваючи, що на його очах твориться історія, — сказав, що коли виросте, то подорожуватиме!

Тьотя Ніна кинула підозрілий погляд на своє чадо. Певно, подумала, що йому слід менше зі мною бачитись, і промурмотіла:

— Дивний він якийсь, — а тоді пішла кудись, заклопотана своїми справами.

Ось так кілька необачно кинутих слів передрекли мою долю.

Будьте обережні зі своїми бажаннями, люди. Особливо з тими, які проговорюєте вголос. Колись вони, трясця, обов'язково втіляться в життя.

Відтоді сплигло два роки. Картонний «Фрам» поживтів від часу, посірів від пилуки та розпадався на очах. Мій інтерес до славетних полярників так само припадав пилом. А проте на зміну йому швидко насувалося інше захоплення.

То була дивна книжка. Звісно, вона, як і всі добропорядні книжки про пригоди, мала пошарпаний вигляд, та на цьому схожість вичерпувалася. Що ж її вирізняло? Передусім — назва. Заголовки всіх інших, нормальних пригодницьких книжок, були мені зрозумілими. «Пішки на полюс», «Що з тебе виросте, Фрітьофе?», «Міцний кулак туарегів», «Людина, яку покликало море», «Наодинці під вітрилами навколо світу» тощо. Все чітко та зрозуміло. Ця ж книга була особливою: на її обкладинці красувалися два химерні та зовсім незрозумілі слова: «Аку-аку». Я навіть не знав: може, насправді це одне слово, написане через дефіс. Угорі над заголовком художник-оформлювач зобразив чоловічка в білому капелюсі, який витріщається на велетенську статую, розвівши руки чи то від шоку, чи то від захоплення. Невідома скульптура на обкладинці була вп'ятеро більша за чоловічка та зображала людину з довгими вухами, витягнутим носом і згорненими на животі руками.

Ще більш химерним і загадковим виявився зміст книги. В ній ішлося про острів із чудернацькою назвою — острів Пасхи. (Як це так, думав я собі, щоб острів назвали наче свято? Тоді, може, десь існує острів Нового року або острів Різдва?). Той острів був нікчемним шматочком суші, загубленим чортзна-де у Тихому океані, — на тисячі миль довкола нього простягається лише океан. І попри це, крихітний клапоть суходолу колись населяла могутня цивілізація, котра без жодних механізмів і спеціальних знарядь зводила десятиметрові кам'яні монументи, котра розвинула власне письмо незалежно від інших світових цивілізацій, а потім... зникла. Історія появи цих людей в Океанії й досі, за словами автора, лишається нез'ясовною таємницею. Кожна нова сторінка «Аку-аку» розкривала перед моїм допитливим лицем щораз нові загадки, тож незабаром мені почало здаватися, що я читаю книгу не про тихоокеанський острів, а про якусь іншу планету далеко з-поза меж Сонячної системи. А ще мені, пригадую, сподобалося милозвучне ім'я її автора. Був він норвежцем, на ім'я Тур Геєрдал.

Утім, розчарую вас: я не почав мріяти про подорож до острова Пасхи. По-перше, я тоді вже мріяв про Мексику. По-друге, острів Пасхи видався мені чимось неземним, якимось наче вигаданим. Острів бачився настільки далеким, диким і неприступним, що я не міг навіть припустити, що звичайний хлопчик з України зможе колись туди потрапити, хай як він про це мріятиме. Здавалося, я швидше долечу до Марса чи Венери. Тому загадковий край, заставлений таємничими носатими статуями, на довгі роки поринув у надра підсвідомості, затершись серед інших місць. Простіше кажучи: я про нього забув.

.....

Зараз, гадаю, саме час зробити паузу та трохи ближче познайомитись з Яном, тим чуваком, який не злякається труднощів та посухе за мною до Південної Америки. Від цього моменту Ян виходить на передній план моєї історії, тож, хочете ви цього чи ні, вам доведеться миритися з його та моєю присутністю аж до останньої сторінки.

Отож, як вам уже відомо, народився Ян у Празі, в сім'ї чеського дипломата. Робота у Фідлера-старшого була складна й напружена, пов'язана із систематичними змінами місць проживання, через що вже у тримісячному віці Янові довелося перебиратися до Швеції. Після того він ще немало вештався світом, тягаючись за батьком зигзагами його кар'єри. Якийсь час сім'я Фідлерів мешкала у Польщі, Фінляндії, Чехії. Малому Янові доводилося постійно змінювати не лише школи, де він навчався, але й мови, якими спілкувався. Певно, саме завдяки цьому чех виріс напрочуд компанійським і товариським. Ставши повнолітнім, Ян осів саме у Швеції, де ми з ним і здибалися.

Ми познайомилися в *Kungliga Tekniska Högskolan*, по-нашому — в Королівському технічному університеті. Ян, як і я в той час, подався в аспірантуру та паралельно підробляв на посаді асистента у Департаменті промислової екології. Нас із чехом посадили в одному кабінеті за сусідніми столами. Пригадую, я відразу відчув у своєму «співкамерникові» споріднену бунтарську душу. Нам вистачило одного походу «на пиво», щоб заприятелювати, а за два тижні ми вчепилися один в одного, наче реп'яхи.

Того літа, коли я повернувся із митарств Мексикою, чехові набігло сорок два. Але я про це навіть не здогадувався. Дізнався про вік свого друга набагато пізніше, вже в Еквадорі, коли випадково зазирнув у його паспорт під час заселення в хостел, і був настільки здивований, що попервах не міг повірити власним очам: Ян, і зовні, і внутрішньо, не дотягував навіть до тридцяти п'яти. Багато наших спільних знайомих не давали чехові й тридцятки.

Імовірно, річ у тім, що Ян — вегетаріанець. Він припинив вживати м'ясо ще у двадцять два, начитавшись книжок про правильне харчування. Крім того, він постійно бовтається у басейні, гасає аж до морозів на велосипеді, ходить у тренажерний зал, словом, спортсмен хоч куди. Зовні ми з ним дещо схожі, щоправда, Ян трохи нижчий та ширший у плечах. А ще у нього невимовно сині очі, неначе заправлені розведеним чорнилом для кулькових ручок. Широкий ніс, високий лоб і постійно розтягнутий у усмішці рот доповнюють доброзичливу мармизу мого компаньйона.

Коли ми познайомилися, Ян зустрічався з однією запальною та страшенно ревнивою брюнеткою з Сербії. Вона ревнувала мого друга до всіх без винятку — до його колег жіночої статі з нашого департаменту, до ні в чому невинних дівчат на вулиці, до своєї рідної сестри, до власних подруг, до вуличних ліхтарів, табуреток і навіть до умивальника у ванній. Звали її Міна, і, як і всі дівчата з півдня, вона була запаморочливо гарною, що певною мірою компенсувало недоліки її характеру.

Одного славного теплого вечора наприкінці літа, коли призахідні промені з останніх сил відтісняли північну темряву в найпотаємніші закутки стокгольмських вулиць, ми з Яном, його дівчиною та Ребекою, шведською подружкою Міни, вибралися в паб подуддити пива. Настрій мали чудовий — якраз відповідний безхмарному небу та невловній легкості, що пронизувала тіло наскрізь, варто було лише виткнути носа на вулицю. Наближалися вихідні, ми безперестану жартували й сміялися, ніхто не хотів думати про осінь, що поволі підкрадається з Арктики, та про життя, яке неухильно мчить уперед, хоча чомусь не завше у бажаному напрямі.

Розсівшись за столиком, ми замовили чотири келихи недорогого шведського пива. Ян зажадав, аби я розповів про свої пригоди під час походу. Дівчата уважно слухали оповідки про бандитів Акапулько, привільні гори Оахаки, непрохідні джунгли Чіапаса. Бесіда

плавно плинула поміж безпечних берегів, поки Ян знічев'я не надумав запитати:

— Чувак, я от геть не розумію, чому ти не сказав мені, що планував таку велику подорож? Я б залюбки поїхав з тобою.

У відповідь я лише стелю плечима, мовляв, так, мабуть, треба було: я мусив пройти той шлях сам. А потім, стираючи з бокала крихітні краплі сконденсованої вологи, зазирнув чехові просто у вічі та мовив:

— Наступного літа я планую поїхати в Перу. Якщо маєш охоту, приєднуйся.

Сам того не бажаючи, я застукав Міну зненацька. Дівчина не встигла наступити Яну на черевик, не встигла смикнути за рукав сорочки, вона навіть рота не встигла розтулити, а Ян, який ще хвилину тому поважно відчиняв перед нею дверцята та чмокав у щічку, вже горлав як недорізаний:

— Та-а-ак, чувак! Та-а-ак! Ти ще питаєш?! Звісно, я їду з тобою! Коли купуємо квитки?

Після чого, не звертаючи уваги на наших супутниць, ми взялися прикидати ймовірні терміни мандрівки та підраховувати бюджет.

Дівчата, звісно, набурмосилися. Непомітно розмова з подорожжєй перекинулася на обговорення життєво важливого питання: чи можливі серйозні стосунки між хлопцем і дівчиною на відстані, коли він чи вона постійно в роз'їздах. Визнаю: я тоді трохи захопився та навів декілька неспростовних доказів власної чіткої та виваженої позиції з цього питання, після чого Міна підвелася, сказала Янові, що якщо ще хоч раз побачить мій писок у радіусі трьох метрів, то начистить ним стокгольмську бруківку, й забралася геть, потягнувши за собою Ребеку. Ян глипнув їй услід, а тоді тихо промовив:

— Ну й дідько з нею, ми ж їдемо в Перу.

Я сказав «ага», після чого ми замовили ще по келиху.

О пів на дванадцятю, заправившись по вінця пивом, ніби два пузаті танкери, ми човгали до *Tunnelbana*, стокгольмського метро, обговорюючи майбутню мандрівку до країни Інків.

— Безперечно, Ліма, потім Мачу-Пікчу, плато Наска. Обов'язково озеро Тітікака, — перераховував я місця, куди слід навідатися.

— Може... може, кудись іще, крім Перу? — ні сіло ні впало запитав Ян.

Ось тут я затнувся. У захмелілій голові зринув давно забутий образ таємничого острова посеред Тихого океану. Він вирвався із капелків пам'яті та злетів увись, неначе косатка, що, здіймаючи хмари бризок, вистрибує на кільканадцять метрів із надр океану. Не знаю, як так сталося, але я вмить пригадав велетенські вухаті статуї — одну з найбільших загадок сучасного світу, а разом із ними безліч інших цікавинок, пов'язаних з островом Пасхи.

— Коли ти ближче ніж за 5 тисяч кілометрів, туди потрібно летіти, — промимрив я, наче у трансі.

— Що? — перепитав Ян, звівши брови докупи.

— Острів Пасхи, — промовив я не своїм голосом, відчуваючи, як пришвидшується серцебиття, та всі принади Перу, які ще хвилину тому видавалися такими грандіозними та заманливими, блякнуть і тануть, розсмоктовуються, немов клубки ранкового туману під світланковими променями.

— Не зрозумів, — мотнув головою мій товариш.

— Я кажу, якщо ти опиняєшся ближче ніж за 5 тисяч кілометрів від острова Пасхи, туди потрібно летіти. Життя коротке, чувак. Іншого шансу може й не випасти.

Ян не відповів. Я подумав, що він не зрозумів моїх слів або просто не надав їм значенням. Однак мине трохи часу і стане зрозуміло, що я помилявся.

Наступного ранку, ще не зовсім протверезівши, я поліз в інтернет: шукати ціну на квитки до острова Пасхи. За хвилину, дізнавшись вартість перельоту, я похнюпився, ніби бурундук, в якого поцупили зимовий запас горіхів. Бажання летіти зникло. Я сидів у позі лотоса, втелющившись в екран, де перед носом блимала дуже некрасива цифра з трьома нулями. В грудях, ніби отрута, розпливалося розчарування. Дорого, дідько його вхопи, пекельно дорого... Косатка, яка так високо злетіла вчора ввечері, з громоподібним гуркотом упала назад, у безодню океану.

.....

Двічі на рік, навесні та восени, на департаменті Промислової екології Королівського технічного університету, до якого ми з Яном були прикріплені як аспіранти, відбуваються так звані

*PhD-meeting*¹. Так називають виїзні засідання департаменту, на які збираються всі викладачі й аспіранти, щоб поділитися своїми досягненнями за останні 6 місяців, відзвітувати про виконану роботу та розказати про плани на майбутнє. На відміну від формалізованих і нудотних кафедральних зборів, які проводять в українських університетах, шведський *PhD-meeting* має більш неформальний характер. Зазвичай для такої зустрічі коштом департаменту бронюють готель за межами Стокгольма. Протягом дня у конференц-залі обговорюють нагальні питання, а ввечері викладачі й аспіранти перекочують до готельного бару, де за келихами пива продовжують спілкування на вільні теми.

Черговий осінній *PhD-meeting* департаменту Промислової екології призначили на 13–15 жовтня 2008 року. Все б нічого, якби не Ед, якому я пообіцяв, що буду його старшим дружною, й оте його раптове весілля, яке мало відбутися в неділю, 12 жовтня.

Життя поставило мене перед непротим вибором. Я не міг відмовити Едові — у ніч з 12 на 13 жовтня він розраховував на мене. З іншого боку, вранці 13-го я мусив бути присутнім на тому клятому *PhD-meeting* і доповідати про те, як просувається робота над не менш клятою дисертацією. Опинитися відразу у двох місцях не було ані найменшої змоги.

Щоправда, десь у надрах підсвідомості ще жевріла надія. Я зайшов на сайт компанії «Аеросвіт» і розшукав розклад їхніх рейсів. Несподівано моє серце пришвидшено забухкало, і я втямив, що фортуна вкотре мені всміхнулася. Тієї осені «Аеросвіт» 6 разів на тиждень літав до шведської столиці, однак тільки двічі вирушав із Києва вранці, а саме: щосереди та щопонеділка. За якусь секунду в голові виник план: у неділю, 12-го, я бенкетую на святкуванні шлюбу мого товариша в Рівному, приблизно о півночі заскакую до таксі та мчу на всіх парах до Києва (N.B.: треба буде заготувати спеціальну табличку «ВІН їде до Києва» та повісити собі на шию, щоби гості сп'яну не переплутали та не заштовхали до таксі когось іншого), приблизно о 4-й ранку я в Борисполі, о 6:20 сідаю в літак до Стокгольма, о 8:40 приземляюсь в Арланді, стокгольмському аеропорту, приблизно до 9:30 встигаю доїхати

1 Засідання кафедри, назву утворено від *PhD* — аббревіатура докторського ступеня в англійських країнах — і *meeting* — з англ.: зустріч.

до *T-Centralen*, центрального транспортного вузла шведської столиці. Засідання починається о 10:00, тому в мене буде ще пів години, щоби дістатися до готелю, в якому проходитиме *PhD-meeting*. Звісно, такий вояж виллється у кругленьку суму, зате всі залишаться щасливими та задоволеними, а це — погодьтеся — найважливіше.

Щоправда, був іще один нюанс. Я мав дуже приблизне уявлення, в якому стані придибаю на *PhD-meeting* після бенкету, чотиригодинної поїздки до Києва та двогодинного перельоту.

Утім, я не дуже тим переймався, заспокоюючи себе, що мій організм і не таке витримував. А тому відразу забронював квитки.

.....

10 жовтня 2008-го, десь між 2:00 та 3:00 ночі, Рівне, Україна. 16 годин до початку парубоцької вечірки. Два дні до весілля.

Він почав боліти ще позавчора ввечері. Бісовий, триклятий, довбаний зуб! По-моєму, найгірше, що може трапитися в житті — це зубний біль. Танталові муки, тортури інквізиторів — усе це комарині укуси порівняно з воістину диявольським винаходом за назвою «зубний біль», що переслідує людину від першого дня її появи на Землі.

Учора ввечері мені таки вдалося заснути, а на ранок біль стихився до ледь помітного ниття, на яке я не зважав, заклопотаний підготовкою до Едової парубоцької вечірки.

Цього вечора так легко відбутися не вдалося. Варто було покласти голову на подушку, як десь з-під лівої щочки починали шугати блискавки, вистрілюючи через вухо аж до стелі, розриваючи на шматки черепну коробку. Я вже не міг визначити, який саме зуб болить, увесь лівий бік обличчя палав нестерпним синім полум'ям.

За ніч я так і не склепив очей. На ранок, посинілий і змучений, із землистими мішками під очима, пішов до лікаря.

— Нижній кутній зуб... пульпіт, — швидко оголосив вирок дантист.

— Але в мене болить не там... — пробував заперечити я, — болить зверху, і... і... взагалі всюди. І там же навіть карієсу немає.

— Це кутній зуб, а з ними таке часто трапляється.

— І що тепер робити? — запитав я, розуміючи, що сьогоднішній день безнадійно зіпсований.

— Будемо лікувати. Спочатку я покладу миш'як, а знову прийде-те дні за два.

— Е, я не можу, в мене весілля.

— Що?

— Ну, тобто не у мене, а в мого друга, але я є старшим дружбою, тому не можу пропустити церемонію.

— Тоді доведеться прийти в понеділок, — заявив лікар.

— Теж не можу, бо в понеділок я лечу до Швеції.

Стоматолог уважно подивився на мене, потому вклав на своє екзекуторське крісло та зробив укол знеболювального.

— Це всього лише кутній зуб, — заспокійливо промовив він, після чого, взявши до рук долото й молоток (кутнього зуба вирвати не так просто), за 20 хвилин позбавив мене пекельного дже-рела болю.

Після операції щока напухла, наче за неї впихнули м'ячик для те-нісу. Через безсонну ніч та знеболювальне мене тягнуло на сон. При-плівшись додому, я зателефонував Едові та печально повідомив, що «на заль, не зможу плийти на палубоцьку вецілку, бо мені вигва-ли зуба, і сцока, курва, напухла так, сцо ледве язиком повелтаю».

Наостанок я заліз в інтернет і перевінив пошту. В електронній скриньці лежав один-єдиний непрочитаний лист від Яна. Чех пи-сав про нашу грядущу поїздку:

Från: Jan Fidler
Skickat: 10 oktober 2008 10:59
Till: Max Kidruk
Ämne¹: Tips

We have to be open for everything. Some tracking would be also nice.

I've found few tips on some Swedish website: Inca trail, Ollantaytambo, Colca Canyon...

We shouldn't see only ruins!²

1 Från — від; skickat — надіслано; till — до, кому; ämne — тема (швед.).

2 Ми маємо бути відкритими для всього. Можна було б сходити у похід. Я знай-шов кілька порад на одному шведському сайті: Дорога інків, Ольянтайтамбо, каньйон Колка. Не слід зациклюватися на самих лише руїнах! (англ.).

Я нашвидкуруч нашкрывав відповідь:

Från: Max Kidruk
Skickat: 10 жовтня 2008 12:00
Till: Jan Fidler
Ämne: HA: Tips

Man, believe me, we will see not only ruins! No worries! :)

За кілька хвилин надійшла відповідь — стислий, небагатослівний лист, котрий, безперечно, і вирішив долю майбутньої подорожі:

Från: Jan Fidler
Skickat: 10 oktober 2008 12:04
Till: Max Kidruk
Ämne: SV: Tips

I'm so fucking worried about your ruins :))

Just if I see the stars over Easter Island... I'll be happy...²

Я достеменно не пригадую, але, здається, перечитав цього листа разів 50, не менше. Точніше, не всього листа, а лише його завер-шальну фразу. *Just if I see the stars over Easter Island...* Вона влучила просто в серце. Засинаючи, я безперестану прокручував її в голові, уявляючи, як це, побий мене грім, класно — побачити зорі над островом Пасхи.

1 Чувак, повір мені, ми побачимо не лише руїни. Можеш не хвилюватися (англ.).

2 Я так, бляха, переймаюся твоїми руїнами. Дай мені просто побачити зорі над островом Пасхи... і я буду щасливим... (англ.).